

Проектотезиси на Комунистическата партия на България за изход от кризата

Индустриалната политика на България

Икономиката и държавността на България се рушат. Вилнее хаосът, безвластието, корупцията, непрозрачното и лошо държавно управление, неизпълнението на закона. Функциите на държавата са замиращи. Пред прага сме на пълно разпадане на повече от 13-вековната държавност на България. България е доведена до национална катастрофа! След 20 години опити да премине от една общественно-икономическа система в друга, България е с унищожена икономика и селско стопанство, липса на човешки ресурси, държавата загива.

В преходния период в България се извърши повсеместна кражба на национални богатства и обществена собственост с непозволени начини и средства, които Европа не познава в своята най-нова история. Кражбата извърши политическият елит на бившата БКП и политическите елити на партиите в България. Създадени след 1989 г. и властвали досега, същите партии неизменно присъстват в политическия живот на България и се канят да я управляват отново. Никой от днешните партии не призна грешките си, не порица крадците и корумпираните в своите редици, не се извини на народа си!

Причините,

довели до този упадък

в последните 18 години,

са известни:

– политиката на шокова терапия, без да се осигурят защитни механизми за човека, обществото, държавността;

– либерализацията на валутния пазар без системи за контрол и защита на частните и обществени интереси;

– хищническа, криминална, компрадорска приватизация на обществените форми на собственост и унищожаване на цели отрасли и производства в промишлеността;

– предоставяне митническият контрол на чуждестранна организация и лишаване на държавата от основни лостове за осигуряване на приходи и защита на собствените си интереси, без да се осигури разбиване на контрабандните канали;

– загуба на основните външни пазари;

– загуба на интелектуалните, организационни, материални и властови ресурси за стратегическо управление на страната;

– смяна на ръководителите на стопанските единици на основата не на икономически, а на партийно-политически критерии;

– разпокъсване на технологически и икономически свързани стопански структури под предлога за демонополизация и либерализация;

– разбиване мрежата от банки и финансови институции, явяваща се кръвоносна система на икономиката. По този начин се създадоха условия за „невидимо“ източване, скриване и кражба на огромни части от националното богатство;

– създаване на антистопанска среда чрез различни данъчни, митнически, кредитни и други условия на фона на рязко влошаване на личната и организационна сигурност, на структурна корупция;

– валутният борд създаде макроикономичес-

ка стабилност, но и обуслови ниски темпове на растеж, огромни непроизводителни валутни резерви, надценяване на лева и стимулиране на вноса, непроизводствено инвестиране на всички свободни банкови и частни валутни резерви в чужди, нискодоходни, макар и сигурни ценни книжа, работейки по този начин за чужди икономики, продължи да стимулира увеличаването на външния дълг на страната;

– неправилното, порочно, в интерес на чужди държавни, банкови и финансови институции, управление на външния дълг, увеличи, вместо да намали бремето както за текущия период, така и особено за нашите деца и внуци;

– пълното раздържавяване на общонародната собственост ни отдалечи от всякаква възможност да управляваме от гледна точка на националните интереси на стратегическите отрасли, производства и услуги, от които зависи не само националната сигурност и конкурентоспособност, но и приходите в държавния бюджет, от който пък зависят доходите в сферата на науката, отбраната, здравеопазването и образованието;

– преминаването на собствеността на ключови отрасли и производства в ръцете на чуждестранен промишлен, търговски и финансов капитал доведе до репатриране на печалби и полагаеми се данъци от българския бюджет в чужди джобове;

– организираната престъпност, изградена с помощта на корумпирани политици и държавни чиновници, лиши държавата от милиардни постъпления от данъци, мита, акцизи и кражба на ДДС ежегодно;

– неефективна функциониращата система за финансов надзор на търговията с ценни книжа доведе до невиджани кражби и брутално превземане на собствеността и преразпределение на активите на хиляди новосъздадени частни и публични предприятия в ръцете на некомпетентни и криминални структури, които само продават, без да създават нищо;

– страната напуснаха в търсене на работа стотици хиляди висшести – 43 % от националния човешки капитал, експерти, научни работници. Загубата от средствата за образование на тази армия е за близо 25 млрд. евро за последните 15 години. Но загубата от несъздадения национален доход днес и в обозримото бъдеще е още по-голяма, а техният принос за повишаване конкурентоспособността на чужди икономики намалява още повече нашите шансове;

– мащабната деиндустриализация на българската икономика създава условия за държавен фалит, а липсата на конкурентоспособни стоки изхвърли страната от международното разделение на труда и доведе до перманентен отрицателен търговски баланс. По същество бюджетът се пълни от облагането на вносните стоки;

– прехвърлянето главно на производства, замърсяващи околната среда, като химията, циментовото производство, керамиката и др., създават допълнителни проблеми и превръщат страната в боклукчийското кошче на Европа;

– сферата на услугите расте, но относителното тегло на непродуктивния дял на заетите в нея още повече нараства. Така например в страната има 35 000 човека армия, 30 000 човека полиция, 120 000 охранители и по-голям управленски апарат отпреди, при рязко съкращаване на работещите в сферата на науката, образованието, здравеопазването;

– отварянето на нашата икономика и либерализацията на търговията ни доведе до намаляване на конкурентоспособността и забавяне развитието на българската икономика;

– изгражда се присвоителен тип квази-пазарна икономика, ориентирана не към производство, а към потребление, и на все по-намаляващите ресурси от дисбаланса във външната търговия, където делът на износа е значително по-нисък от вноса;

– създават се технологически и технически

слаби стопански структури с ниско равнище на управленско функциониране поради недостатъчно ниво на мениджърски умения сред новите собственици и пълното им непознаване и отвращение от съвременните управленски знания. Поради това нараства броят на несамостоятелните предприятия, работещи на „ишлеме“ или франчайзинг за чужди фирми и неспособни да излязат самостоятелно на пазара;

– развитието на българската наука през последното десетилетие изостана качествено от световното равнище. Българската наука страда от хроничната болест липса на човешки ресурс и средства за своето развитие. България заделя за наука само 0,40 % от БВП и сме последни в Европа по разходи за иновации. Немалка част от най-талантливите и перспективни учени заминаха зад граница и умножиха редовете на българската емиграция.

Основни принципи

на нашата нова

индустриална политика

1. Равенство на всички форми на собственост

– Гарантираща независимост и сигурност държавна собственост в стратегическите направления – енергетика, комуникации, естествени монополи, банки.

– Възраждане на кооперативната собственост като противодействие на хищническият посреднически капитал.

– Ефективна общинска собственост.

– Контрол над транснационалните корпорации и платените данъци и създадените от тях условия за работа.

– Ликвидация на всички фирми от сивата икономика, крадци на ДДС, контрабандни канали, незаконна приватизация, безмитен внос, хазарт, проституция и наркотици.

– Наличие на условия за създаване и развитие на българския национален капитал, на нови предприемачи и тяхната конкурентоспособност.

2. Нова, по-голяма роля на държавата в икономиката и социалната сфера:

– Възвръщане независимия статут на БНБанка.

– Изграждане на система от мощни национални банки с български капитал за стимулиращо обслужване на новопреходящия национален предприемач.

– Демонополизация на големите държавни монополи при запазване стратегическото участие на държавата.

– Ускорено изграждане от държавата на транспортна, комуникационна, пазарна, учебна, информационна инфраструктура.

– Реализиране особената роля на държавата за повишаване на стратегическото планиране, производителността, конкурентоспособността и ефективността на производството.

3. Общество на знанието и икономика на знанието:

– Нови решения в средното и висшето образование.

– Нова роля на държавата, на формите и методите за стимулиране на науката и връзката ѝ с производството.

– Привличане на българските учени, работещи в чужбина, и изграждане на система за интегрирането им в българската система.

– Създаване на условия за изграждането на нови научни, развойни и учебни центрове и местната, регионална и международна интеграция на производителите в технологични и индустриални паркове и др.

4. Нова индустриална политика:

– Нова държавна структурна и организационна политика.